

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Elif Erdoğan

Dokuzdan Küpe Çiçeği

ÖYKÜ

YAPI KREDİ YAYINLARI Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

DOKUZDAN KÜPE ÇİÇEĞİ

Elif Erdoğan 1989'da İstanbul'da doğdu. “Dokuzdan Küpe Çiçeği” öykü dosyası, 2018 Yaşar Nabi Nayır Gençlik Ödülleri'nde dikkate değer bulundu. Öyküleri *Varlık*, *kitap-lık*, *Öykü Gazetesi*, *KE Dergisi*, *Trendeki Yabancı* dergilerinde yayımlandı.

ELİF ERDOĞAN

Dokuzdan Küpe Çiçeği

Öykü

YAPI KREDİ YAYINLARI

Yapı Kredi Yayınları - 5838
Edebiyat - 1680

Dokuzdan Küpe Çiçeği / Elif Erdoğan

Kitap editörü: **Fisun Yalçınkaya**
Düzeltili: **Filiz Özkan**

Kapak tasarımı: **Nahide Dikel**
Sayfa tasarımı: **Mehmet Ulusel**
Grafik uygulama: **Arzu Yaraş**

Baskı: Sena Ofset Ambalaj, Matbaacılık Sanayi ve Ticaret Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Litros Yolu Sk. 2. Matbaacılar Sitesi B Blok
Kat: 6 No: 4NB 7-9-11 Topkapı - Zeytinburnu / İstanbul
Telefon: (0 212) 613 38 46
Sertifika No: 45030

1. baskı: İstanbul, Ağustos 2021
ISBN978-975-08-5103-2

© Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş., 2020
Sertifika No: 44719

Bütün yayın hakları saklıdır.

Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık Ticaret ve Sanayi A.Ş.
İstiklal Caddesi No: 161 Beyoğlu 34433 İstanbul
Telefon: (0212) 252 47 00 Faks: (0212) 293 07 23
<http://www.ykykultur.com.tr>
e-posta: ykykultur@ykykultur.com.tr
[facebook.com/yapikrediyayinlari](https://www.facebook.com/yapikrediyayinlari)
twitter.com/YKYHaber
[instagram.com/yapikrediyayinlari](https://www.instagram.com/yapikrediyayinlari)

Yapı Kredi Kültür Sanat Yayıncılık
PEN International Publishers Circle üyesidir.

İçindekiler

Kornea • 9
Deneyssel • 10
Deli • 11
Gölge • 12
Olmayan • 13
Sihir • 14
Telaşsız • 16
U Dönüşü • 17
Çilekli Pasta • 19
Dönen • 20
Yirmi Bir Gün Kuralı • 22
Çerçeve • 23
Balkon • 24
Mecaz-ı Mürsel • 25
Sofra • 26
Buhar • 27
Bekleme • 28
Cimri • 29
Silinen Hikâye • 30
Tel Tel • 32
Müze • 33
Bıçak • 34
Yol • 36
Çekimli Geniş Zaman • 37
Dolaşma • 38
Üç Aylık Ömrü Kalan • 39
Uyarı • 41
Yas • 42
Kurdeşen • 43
Kimsin Soru İşareti • 44
Tekerleme Felsefesi • 45

Tersten Tekrarlı •	46
Yok Say •	47
Zincir •	48
Ayrılık •	49
Olumsuz Tekrar •	50
Unuttuklarım:	
Hatırladıklarım : •	51
Sümbülteber •	52
Soğan Dolması •	53
Yazı İşleri •	54
Nasıl Bilirdiniz? •	55
Kapıcı •	56
Çardak •	57
Kat 7: •	58
Mualla Çıkmazı •	59
Önsöz •	60
Gecikme •	62
Kül •	63
Bir Şey •	64
İhtiyar •	65
Orman Değil •	66
Yayla •	67
R'ler •	68
Biraz Daha Az Belki Daha da •	69
Susuz •	70
Reklam •	71
Açı •	72
Telefon •	73
Günce •	74
Hamil-i Kart Yakınımdır •	75
Penguen •	76
İçerideki •	77
Eksilme •	78

Azalma •	79
Uğultu •	80
Eksik •	81
Amasız •	82
Bir Varmış •	83
Kominin Delisi •	84
Obsesif •	85
Uzun Hikâye •	86
En Uzun Hikâye •	87
Karadelik •	89
Ayakkabı •	91
Duran •	92
Doksan Yedi •	93
Anma •	94
Doksanlardan Çıkma Kılavuzu •	95
Menekşe •	96
Kısacası •	97
Geçmiş Ölümün Geleceği •	98
Kırlangıçla Masal •	99

Kornea

Senin gözlüğünü takıp dolaştım, her bakışının en önce değdiği pencereden baktım etrafa. Bir yaprağı yaprak olarak görebilmek için taktığın gözlükle ben yaprağın bütün ince damarlarını görebiliyordum. Dikkat kesilsem sanki öz suyunu bile görecektim. Öyle bir apaçıklıktı ki bu, midem bulanıyor; başım dönüyordu zaman zaman. Bileğimde bir ben olduğunu fark ettim. Saçlarımın ucu çok kırılmıştı, kırılan yerinden kesip attım. Yeleğimin düğmesini diktim. Üzerindeyken dikme derdin burada olsaydın, devam ettiğimi görünce ağzıma bir tane kalem filan verirdin. Onu ısırırdım dikerken, yoksa derdin aklını dikersin. İpi kopardım, düğmeği ilikten geçirdim. Aklımı diktim. Düğümdeki inceliği gördüm. Aslında sadece o günlerde takmadım gözlüğünü. Bir yaprağı sadece yaprak olarak görebileceğim zamana kadar taktım. Seninle eşitleneceğim zamana kadar taktım. Bileğimdeki ben tekrar fark edilmeyinceye kadar, dokunduğum iğne gördüğüm çuvaldızla aynı olana kadar taktım. Hayatla senin arandaki mesafe ve benimle hayat arasındaki mesafe aynı simetriyle duruncaya kadar taktım. Birazdan bunları sana yazacağım ama söze nasıl başlayacağımı bilmiyorum.

Deneyssel

Hayata dair ümidimi çok kere yitirdiğim oldu. Böyle günleri atlatmak için kendime üç gün veririm. İlk gün gerçek bir depresyon halinde olurum, kimseyi görmem, perdeleri açmam. Böyle zamanlar için beşinci çekmeceye sakladığım sigara paketini açarım. Ağlarsam mısır patlatırım ki genellikle ağlarım ve patlamış mısır yerken ağlamak en zorudur. İkisinden birini bırakman gerekir ki bu genelde ağlamak olur. İkinci gün sakinleşme ve düşünme günüdür. Evi havalandırır, çiçekleri sularım. Hava nasıl olursa olsun kahvemi alır balkona çıkar bir de sigara yakarım. Balkondan düşen düşünceler yumağımı yokuşun sonundan toplayıp tekrar eve girmem bir saatimi alır. Akşam için en sevdiğim yemeği hazırlarım: Zeytinyağlı yaprak sarma. Düşünceleri toparlamanın en güzel yolu başka ne olabilir ki? Üçüncü gün ikindiye kadar mutlaka evi temizlemiş olurum. Markete gider bir güzel alışveriş yaparım. Bir dahaki *böyleli günler* için bir paket sigara alır, beşinci çekmeceye koyarım. Yatmadan önce cam bir kâseye biraz pamuk döşerim üzerine bir avuç kadar fasulye üzerine yine pamuk ve iyice ıslatacak kadar su. Kâseyi pencerenin önüne koyduğum gibi de uyurum. Birkaç güne filizlenmeye başlar. İşte böyle. Hayata dair çok kere ümidimi yitirdim. Ama kendime gelmek için üç güne ihtiyacım oldu hep. Tekrar ümit etmek içinse sadece biraz pamuk, fasulye ve suya.

Deli

Kırk yıl sonra bir akıl hastanesinde buluşmak üzere anlaştık. Hikâyelerimizi belirlemiştik. Ben bir yaprağa âşık olduğumu söyleyip duracaktım, o da bir karıncaya. Deliliğin gereklerini enine boyuna araştırıp bir yol haritası da yapmıştık kendimize. Tam kırk yıl sonra plana uydum ve anlaştığımız akıl hastanesine girmeyi başardım. İlk gün her yerde onu aradım. Bahçeyi baştan sona iki kez taradıysam da bulamadım. İkinci günün sabahında pencereden dışarıyı seyrederken gördüm onu. Bahçede dizleri üstüne çökmüş emekliyor gibiydi. Yanına koştum. “Dostum” dedim, “İşte buradasın sen de!” Hiç tepki vermedi. Ne dediysem de başını kaldırıp bir kere bile yüzüme bakmadı. Gözüne bir karınca kestirmiş. O, karıncanın peşinde; ben, onun peşinde dolandık durduk gün boyu.

Gölge

Buraya gelmek için evden çıkmıştım o gün. Yolda gölgemle saatler süren bir tartışmaya tutuştuk. Beni en sonunda asıl gölgenin ben olduğuma ikna etti. Geri döndüm.

Olmayan

“Köşedeki sarı binanın ikinci katına takıldı gözü, balkonda örgü ören bir kadına. Kaldırırma oturup ağladı tekrar. Kadınsa ondan habersiz her ilmeğin içinden geçip hayalden hayale atıyordu ipini.” Bu cümleleri okuduktan sonra aylardır açmadığım bilgisayarımı açtım. Açtım çünkü okuduğum kitapta sadece birkaç cümlede örgü ören bu kadınla, geçen hafta izlediğim filmdeki makinistin karşılaşmasını istiyordum. Filmin final sahnesinde şöyle diyordu makinist: “Hiçbir şeyin hayalini kurmadım şu hayatta, hiçbir şey istemedim: Ne bahçeli bir ev ne son model bir araba. Boynuma sıcacık bir atkı sadece, sevdiğimin ilmek ilmek içinden geçtiği, dolasaydım da bu ayaz günlerinde uzasaydı ömrüm.”

Kadın makasa uzandı, makinist değişen raylardan götürmeye devam etti treni.

Sihir

Bayan Z. ömrünü adadığı kitabı yazmayı bitirdiğinde yetmiş yaşındaydı. Şehirdeki bütün yayınevlerinin kapısını çalmış, eli boş dönmüştü. Üç yıl sonra paraya çok sıkıştığı kriz günlerinde aklına bir fikir geldi. Bir bütün olarak değer görmeyen kitabını paragraf paragraf satmaya karar verdi. Gerekirse cümle cümle. Hem üç beş harçlığını çıkaracaktı hem daha da iyisi birileri yazdıklarını okuyacaktı. Sabah apar topar evden çıktı. Pazarcı olan üst komşusundan tezgâhını kaptığı gibi düştü yola. Köşedeki dükkânda sayfaların kopyasını çoğalttı önce. Sonra tezgâhını caddedeki ilk işlek çıkmaza kurdu. Kocaman tabelasını da askıya yerleştirdi: “İlk sahibinden, kurulu, masrafsız; paragraf beş, cümle iki lira.” İkinci bir tabela daha yerleştirdi kenara: “Sihir gibi cümleler burada! Gün içinde sihri gerçekleşmeyen cümleler iade alınır.” Dakikalar sonra insanlar tezgâhın başına toplanmaya başlamıştı bile. Sayfaları karıştırıyorlardı heyecanla, kimisi uzun uzun okuyor, kimisi işine yarar bir şeyler görmek umuduyla göz atıyordu. Bayan Z. ise yazdıklarının okunmasının heyecanı ile bakıyordu yüzlerine tek tek. Bir delikanlı yaptı açılışı önce: “Abla şurayı keser misin bana?” Hemen uzandı sayfaya Bayan Z., şöyle bir göz atarak kesti paragrafı. İlan-ı aşkın karşılık bulduğu bir bölümdü. Delikanlı akşam tezgâhın önünden geçerken methiyeler düzdü Bayan Z.’ye. Ancak aşkı karşılık bulan birinde görebileceğimiz türden bir hafiflikle de bulutların üzerinden seke seke gitti. Akşam tezgâhı toplarken birkaç cümle ve paragraf daha sattı böylelikle: “Trene iki bilet alıp hayallerindeki şehre doğru yola çıktılar.” En çok bu cümleyi satın alan yaşlı çifte şaşırmıştı o gün. Evde oturup kazandıklarını sayınca daha da şaşırdı. İyi satış yapmıştı ilk güne göre. Birazı hüznün ama biraz daha fazlası mutluluk dolu göğsüne yorganı çekip uyudu hemen. Ertesi gün yine dolup dolup taşıtı tezgâh. Umutsuzlar, hayalperestler, heyecanlılar, solgunlar, âşıklar, küskünler, tüccarlar... İkinci vakti bir şeyler yedikten sonra tam da miskinleştiği bir anda sert bir tokat

gibi çarpmıştı yüzüne olanlar. Yorgun bir adam usul usul yaklaştı tezgâha. Dakikalarca sayfaları karıştırdı. İçlerinden birine daha dikkatle eğildi. Parmağıyla kelime kelime okudu mırıldanarak tekrar tekrar. Ceplerini karıştırdı. Bulduğu bozukları avcunda topladı. “Bir lira elli beş kuruşum var, olur mu bu cümle? Çok ihtiyacım var, bulur bulmaz getiririm kalan parayı” Bayan Z. şaşkınlık ve merak içinde “Olur, olur tabii, getirmeniz gerekmez” dedi. Adam mahcup elleriyle sayfayı uzatıp cümleyi gösterdi Bayan Z.’ye. “Eve gitmeden manava uğrayıp iki kilo çilek, üç kilo şeftali, bir kilo kayısı, iki salkım üzüm, üç kilo armut aldı. Köşedeki ahbabından da koca bir karpuz, en iyisini tembihledi alırken tabii. Babası o akşam eve elleri dolu gelen çocuklar hoplaya zıplaya toplandılar etrafına.”

Bayan Z. adam gözden kaybolana kadar hiç kımıldamadan sokağın ortasında durdu. Elinde içinden derin bir oyuk açılan sayfayla kalakalmıştı. Her gün defalarca yıkılan ama asla devrilmeyenlere ithaf edilmiş sihirli tezgâhına başını yasladı. Bu cümle onaydı: “Orada, keşke ölebilseydi.”

Telaşsız

Arabayı yokuşun başına park etti. Tekerleklerin önüne koyabileceği kadar büyük taşlar göremedi etrafta. Yokuşun sonuna kadar indi. Bir söğüdün eğildiği yerde iki büyük taş buldu. Taşları kucakladığında ikisini birden yokuştan çıkaramayacağını anladı. Güçsüzdü. Yokuşu gerisingeri çıktı. Arabasına atlayıp yokuşu indi. Taşları arka koltuğa koyup yokuşu tekrar çıktı. Arabasını az önce aldığı yere park etti. Taşları ön tekerlerin dibine koydu. Yokuşu indi. Hastaneye arka kapısından girmek için bir yarım tur da fazladan attı. Acelesi olduğunda zamanın üzerinde bir yaylı yatak gibi, aynen böyle zıplar dururdu.

U Dönüşü

Bütün yolların sonundaydım artık. Virajlar aldım, kasisler atladım, yokuşlar çıktım, yokuşlar indim. Bazen mıcırlıydı zemin bazen düz beton. Anlatması bile sıkıcı, anlatmayacağım. Bütün yolların sonundaydım işte. Hepsini yürümüştüm el yordamıyla hem de. Bir yol bittiğinde yaşanan o şaşkınlığı çabuk atlattım, sağa sola baktım etrafta bir patika bile yoktu artık. Geri dönmek diyeceksiniz belki yeniden yaşamak, yeniden yürümek, baştan söylemeliydim tabii: İkinci kez geliyordum *bütün yolların sonuna*. O gün ölüm hayaliyle yattım, planlar, kurgular. Bir hevesi olmalı insanın onu yürümeye itecek, benim yoktu.

Sabah çok erken bir saatte kapım çaldı. Duymazdan gelmedim, bunu bekliyormuşum gibi fırladım yataktan, karşı komşum. Tatile gidiyor, on gün yok, çiçeklerini çok seviyor, bana zahmet olacak, bazılarını her gün, bazılarını gün aşırı, öğle güneşini sevenler şurada, akşam serinini sevenler şunlar, bunları arada okşasam, aslında biraz da konuşsam, nasıl coşarlar bir bilsem, bana zahmet olacak, anahtarlar işte, üstü iki kere çevireceğim. Nerede kalmıştık? *Bütün yolların sonundaydım*. Bir patika bile yoktu etrafta ama bir kapı açıldı birden. Ölüm planlarımı çekmeceye koydum şimdi. Sevdiğim bir komşum için on günlüğüne çiçek bekçiliği yapacağım. Ne pişirse bir tabakla çalar kapımı, hele de sütlaç yaptıysa, sevdiğimi bilir iki kâseyle gelir. İlk gün biraz yadırgadım. Suyu sevenler, güneşi sevenler, gölgeyi sevenler. Çiçeklere hiç bu kadar yaklaşmadığımı fark ettim. Renkleri, dokuları, yapıları, kokuları, düzenleri farklı farklı. Hepsinin bir karakteri var, kimi alıngan, kimi konuşkan, kimi içe kapanık, kimi kabına sığmıyor, kimi inatçı. Huyunu suyunu bilmek derler ya öyle, öğrendim hepsini dört günün sonunda. Sekizinci günün akşamı kendimi onlara adanmış olarak buldum. Sekiz gün çok kısa bir süre gönül bağı kurmak için hem de intiharın eşliğindeki birine göre. Dokuzuncu gün komşumun dairesinden hiç

çıkmadım. Kahvaltımı menekşelerle yaptım. Sonra çayımı tazeleyip kalanşoların köşesine geçtim. Kahveydi, akşam yemeğiymiş derken telgraf çiçeğinin kanepenin kenarına kadar uzanan sarmaşığı avcumun içinde, uyuyakalmışım. Huzurla uyandım. Artık o son gün gelip çatmıştı. Gerçek bir ayrılık acısı duydum kalbimin ortasında. Komşum geldi. Teşekkürler, anahtarlar. *Bütün yolların sonuna* açılan o kapıyı aralık bıraktım. Çekmecedeki planları yırtıp attım. Birkaç gazeteye, birkaç internet sitesine ilan verdim hemen, bir çıktı bakkalın camına, bir çıktı manavın. Eşe dosta da haber saldım. Ücretsiz çiçek sulama hizmeti: Tatilde aklınız saksınızda kalmasın.

Çilekli Pasta

Şerbetlere konan karanfilin bu karanfil olduğunu bilmez. Yemeklere eklenen fesleğeni de bilmez. Kulak memesi kıvamını. Bir tutamı. Bir tepeleme yemek kaşığındaki tepelemeyi ve silmedeki *silmeyi* de. Hâlâ. Seksen beşinde bile. Dünyanın en güzel çilekli pastasını yapmayı bilir sadece. Her hazıranda. Oğlunun doğum gününde. Sabah erkenden uyanır. Çarşıya iner. Çilekleri tek tek kendi elle-riyle seçer. Hâlâ. Seksen beşinde bile. Mezarlığa götürür, oğluna.

Dönen

Kuşları odadan çıkarttım. Yerdeki çer-çöp yığınına toplayıp kapiya bıraktım. Camları sildim. Annemin ölmeden önce oturduğu yeşil berjeri camın önüne çektim. Babamın evi terk etmeden önce devirdiği fiskos sehpayı hemen yanına aldım. Üzerindeki danteli elimde sabunlayıp camın önüne serdim, güneşe. Çam kokusu ısrarla uzanıyordu sokağın başından buraya kadar. Radyonun pillerini değiştirdim. Karşı duvarın önüne üçlü koltuğu çektim. İkiliyi de hemen yanına büyük L olacak şekilde. Silkelediğim halıyı balkon demirinden alıp yere serdim. Üzerine yatıp ders çalışırken uyuyakaldığım bir akşamdan kalma mürekkep lekesi hâlâ yerinde duruyordu. Yine uzandım o lekenin yanına. O akşam önce gözlerimi kapatıp uyuyor numarası yaptığımı hatırladım. Biri kucağına alıp yatağıma yatırsın diye beklediğimi. Kimseye sarılamadığım o günlerde bu özlemi bir yerlerde uyuyor gibi yaparak giderirdim. Gelip kucakladıklarında üzerime dolan güven hissiyle doyururdum açlığımı. Kalemim mürekkebinin sabaha kadar sırrını halıya döktüğü o akşam beni kimse yerime yatırmamıştı. Kimse üzerimi örtmemişti. Annem sabah bir tokat atmıştı halıyı görünce. Zatürre olmuşum. O kış bitene kadar tamamen iyileşememiştim. Kalktım. Televizyonun tozunu alırken hurdacının sesini duydum. Cama çıkıp onu durdurdum. Televizyona kaç para vereceğini sordum, verdiği cevabı beğenmeyince tozunu almaya devam ettim, kuş pisliklerini kazıdım. Yoruldum. Ekmek arası bir şeyler hazırladım, annem kızar diye oturup yedim. Yerlere dökmeden. İlaçlarımı yuttum. Kafamda doktorun sesini aldığım kaydı açtım. Sonuna kadar sardırdım. Yani... *nerede ölmek istiyorsan oraya git*. Burada durdurdum kaseti. Üçlü koltuğa uzandım. Tavan-daki rutubete baktım. Doktorun dediği bulutlar gibiydiler. Dalga dalga yürümüşlerdi, durur gibi. İlk dalgayı halam fark etmişti bir akşam yine bu koltuğa uzandığında. Abim boya vurduysa da hep geri kusmuştu, biz de bırakmıştık peşini. Nabzım azaldığında sağ yanına döndüm. Babamın ansızın kapıda belirdiği o akşam, eve

geri dönmediğı gibi bizi de alıp götürdüğü o akşam canlanıyordu gözümde. Pencerenin pervazına dayanmıştım. Halam yanımda ağlıyordu. Sonradan içinde kuş yemi olduğunu öğrendiğim çuvalların ağzını birbiri ardına açıp salona döküyordu babam. Peş peşe üç dört çuvalı bütün odaya dağıtıp pencereleri açmıştı. Bizi bileklerimizden tutup çıkarırken bir tabutu daha omzuma bindirip çıkmam bu uğursuz evden diyordu. Nabzım azalırken bileklerimde o günkü sıkışmayı duyuyordum. Sabah çıkardığım kuşlar, dönmeye başlamışlardı geri. Herkes akşamı evinde karşılamak istiyordu.

Yirmi Bir Gün Kuralı

Bu hayat tamamen gerçek bir hayalden esinlenerek yaşanmıştır.
Gerçek kişi ve kurumlarla çok yakından alakası vardır.
Tam olarak buradan bir satır silinmiştir.
Bu tekrar, yaşamaya duyulan arzuya denk gelir.
Bu, tekrar yaşamaya, duyulan arzuya denk gelir.
Bu, tekrar yaşamaya, duyulan arzuya, denk gelir.
Birisi ölür, diğerleri omzunda ona yer açar.
Diğerleri ölür, birisi omzunda onlara yer açar.

Çerçeve

Fotoğrafçı bir kadın oturuyordu o evde, dedi adam. Pardon, çerçeveni, diye düzeltti.

Nasıl yani? dedim. Çerçeve mi satardı?

Hayır, dedi.

Çerçeveler toplardı, eski, yıpranmış çerçeveler, plastik, metal ya da tahta olanlar. O çerçevelere uygun fotoğraflar çekerdi. Kendi deyimiyle hikâyelere bir son yazardı. Biz pek anlamıyorduk ama boş çerçeveler gördüğünde açık kalmış yaralar, yarım kalmış hikâyeler anlıyordu o. Önce evin bir duvarı, sonra bir odası derken bütün ev çerçevelerle doldu böyle böyle.

Balkon

Çok fazla vaktim yok. O yüzden lafı uzatacağım. Çekiştireceğim uçlarından kelimeleri, daha fazla genişip her yeri kaplayacaklar. Nelerden bahsedeceğimi biraz düşündüm. Hissetmiş gibi takıldı gözün gözüme. Hafif yana eğdin başını gözlerini kısıtın. Sanki miyop bir hisle bakarsan görecekmışsin gibi daha da kısıyorsun. Söyleyeceklerimi unuttum. Eğilip bükülüp gözlerime döşeneni görececek gibisin. Bana bakıyorsun, öylece, o kadar. Bu daha fazla virgül demek. Virgül yarım nefes, nokta tam. Bakmayı bıraktın. Sepetten bir gömlek çıkarıyorsun, yakasından tutup silkeliyorsun, sertçe, pat pat. Çoğunun aksine gömlekleri yakasından asıyorsun. Elini sepete atıp iki mandal alıveriyorsun. Sepetten bir gömlek daha seçiyorsun. Huiun bu, gömlekle başladıysan gömlek gömlek gömlek diye gider sıra. Gömlekleri bitiriyorsun. Arka sıra atletler. Çamaşırları silkelerken bütün hırsını döküyorsun ortalığa. Sabun kokusu gibi dağılıyor hırsın. Kıyımsızsın. Atlet atlet atlet. Mandal sepetinde mandal kalmadı. Çorapları sepetin kenarına diziyorsun. Teki çıkmayan çoraplar gibiyim ben şimdi. Onları bir tur daha yıkananlarla eşleştirmek için bekleteceksin. Belki iki tur. Sonra ayıklayacaksın çekmecedan. Çok fazla vaktim yoktu. O yüzden lafı uzatacaktım. Çekiştirecektim uçlarından kelimeleri, daha fazla genişip her yeri kaplayacaklardı. Gözün gözüme takılınca unuttum hepsini. Sen başını eğince unuttum hepsini. Sepet sepet sepet.

Mecaz-ı Mürsel

Bu hikâyeyi on bir yaşımdan beri aklımda tutuyorum. Bir gün öğretmenim beni yanına çağırdı. Şefkat dolu sesini kulağıma doğru eğerek “Senin anneannenle dedenin arası açık mı yavrum?” diye sordu. Hiç tereddütsüz yanıtladım. “Hayır öğretmenim araları kapalı, birbirleriyle hiç görüşmüyorlar.”

Sofra

Kadın yavaş adımlarla girdi sokağa. Zayıf bedenine birkaç beden büyük bir kaban vardı üstünde. Gözlerinde çoktan yatışmış bir öfke. Ufak bir burun. Çenesi sadece dudaklarını dik tutmakla görevli bir muhafız gibi. Çöp konteynerinin yanında durdu birden. Kapağı açarken biraz zorlandı. İçine eğilip bir baktı. Sonraki hamlesinde bedeninin yarısı konteynerin içindeydi. Bir sofra örtüsü çıkardı. Kaldırımı serdi. Uçlarını eliyle düzeltti. İkinci hamlesinde eski bir metal tas, plastik dikdörtgen bir kap, bir tencere kapağı ve tam bir şeye benzetemediğim iki üç parça daha çıkardı. Onları örtünün üstüne rastgele bir düzenle koydu. Tekrar içerde. Vazosunun kenarı kırık bir yapma çiçekle çıktı bu defa. Bunu kap kacağın ortasına koydu. Sonra kalkıp baktı. Eğilip vazoyu biraz sağa çekti, şimdi tam ortada. Tekrar konteynere eğildi. Bir poşeti boşalttı. Bir elinde boş poşet, diğer eliyle çöpü karıştırıyor şimdi. Bir şeyler ayıklıyor. Dakikalarca sürüyor bu seferki hamle. Poşetin yarısı dolmuş olarak çıkıyor çöpten. Bezin önünde, dizlerinin üstüne çöküyor. Poşetten çıkardıklarını paylaşıyor. Metal tasa, dikdörtgen plastiğe, tencere kapağına ve diğerlerine. Biraz kemik, biraz yemek suyu, taze ekmek parçaları ve küflenmek üzere olan bayatlar, kızarmış birkaç sosis... Ayağa kalkıyor. Beklediği davetliler gelmiş gibi gülümseyip eliyle buyur ediyor. Birkaç kedi, birkaç köpek... Mahalleden olmayan çekimser birkaç kedi ve birkaç köpek daha. Hepsi sofranın etrafında. Kadın konteynerin kapağını kapatıp yavaş adımlarla çıkıyor sokaktan.

Buhar

Yaz sığağında uzun uzun yazmak üst üste yün kazaklar giymek gibi ruhuma ağır geliyor. Kışanın daha da kisasını zor bela yazıyorum. Bazen onlar bile buhar oluyor. Karşı duvardan atlayan b

i

r

k

e

d

i

Bekleme

Sabırsız biriydi. Başarılı ve sabırsız. Okulunu, gittiği kursları hep vaktinden önce bitirdi. Girdiği sınavlardan ilk çıkan o oldu. Hayatı boyunca hiç otobüs beklemedi. İlköğretimi ve liseyi bisikletiyle bitirdi. Üniversitede de kendine bir motosiklet aldı. Terfi bekleyeceğine istifa etti her işinden. Beklemek denen illet onun hayatında hiç yer bulamadı kendine. Açmasını bekleyemediğinden balkon-daki tüm çiçekleri dağıttı eşe dosta. Yılları böyle tüketti. Derken elli yaşını zor zahmet bitirdi. Artık yeterdi. Yaşamıştı işte. Sırada ölmek vardı. Oturup beklemek yoktu aklında. Çok şey denedi. Kendi kiralık katilini bile tuttu. Olmayınca olmuyordu. Hayat yakalamıştı işte bizim sabırsız. İntikam bu ya tamı tamına kırk yedi yıl bekletti ölmeyi.

Cimri

Her yağmurda koşa koşa iniyor aşağıya. Ben de camın önüne. İşte bir sağanak ânı. Yağmur hızlandı. Camın önündeyim. İnmek üzere olmalı. Yağmurun içinden geçiyor gördüm onu. Elinde fırçası. Başında bir şapka, başında bin dokuz yüzlü yıllardan kalma bir şapka. Dudaklarının üstünde de yine o yıllardan hatırı sayılır bir bıyık. Ön camdan başladı. Sonra yarıda kesip üste geçti, üstü iyice fırçaladı. Sonra tekrar ön cam. Arka cam. Yan camlar. Sağ sol. Yağmur hızlandı. Çamurluklarda hayli zaman harcadı. Tekerlerde yuvarlaklar çizerek devam etti. Birinci teker dört tur. İkinci teker dört tur. Üçüncü ve dördüncü dört turla arabanın tamamı fırçalanmış oldu. Soluk soluğa kaldığını görebiliyorum. Teri yağmur damlalarıyla birleşip çenesinin altında bir ağırlığa kavuşmayı bekliyor, sonra düşüyor. Yağmur hızlandıkça bekleme süresi kısalıyor. Arabanın etrafında döndü. İçine sinmiş olmalı. Apartmanın girişinde şimdi. İyice silkelendi. Ayakları yerdeki paspasta. Birkaç vuruş ve ayakları içerde.

Cam önünde yağmur mesaim bitti. Bilgisayarı açtım. Ellerim klavyede. Birkaç vuruş ve içerdeyim. İlk cümle düşüyor işte: O kadar cimriydi ki her yağmurda fırçasını kapıp aşağı koşar, arabasını yıkardı.

Silinen Hikâye

Söylediğin gibi her şeyi yazdım.

Yazdıklarım yığıldıkça
benim içimde taş tutan ne varsa çözüldü.

Bu, böyle böyle yazdıklarım, benden sıyrılanlar daha ileri
giderek içimi kazımaya başladı.

Hafiflemek, ayaklarımı yerden kesmek yerine beni
ilkinden daha derin bir zemine çakıyordu.

Yükümün
beni bir sığınak gibi koruyup kolladığını düşünmeye başladım. Bu
düşünceyi senin fikrine sadık kalabilmek için reddettim.

Bir ikindi güneşiyle kapıyı
çekip çıktım. Sekiz ay sonra geri döndüğümde evim olan acılarımı
terk edemeyeceğimi anlamıştım

Soyunduğum elbiselerimi giyer gibi tek tek aldım
kelimelerimi üzerime.

Bildiğin
yatakta uyumanın huzurunu arzuladığım için bildiğim acılarıma
geri döndüm.

Bunlardan biraz daha sonra –belki birazdan da fazla– bir
rüya gördüm.

Rüyamda ben gövdesi geniş bir ağaçtım.

Yaşadıkça dallanan, yapraklanan, çiçeklenen.

Yükümü mevsimi gelince döküyordum toprağıma.

Benden olan yine bana dönüyordu.
Köklerimi besliyordu.

Oturup gövdeme sırtını yaslıyordu her gece bir masalcı,

beklenmedik anlarda olanlara karşı duyulan bir heyecanla
titreşiyordu dallarım.

Ağaç solması gerektiği yerdeydi, bu ilk cümlesiydi masalın.

Tel Tel

Bir iyilik eylemeden ölme, der nenem.

Bir sırıktan diğetine tel geriver de kuşlar söyleşsin üstünde.

Müze

Geçen gece yine rüyamda gördüm onu.

Bu defa eskilere ait mektup ve kartpostalları sergilediği bir müze açmış kendine. Girmek için yapmam gereken tek bir şey var: Eski bir kartpostal ya da mektubu gişe görevlisine teslim etmek.

Bıçak

Mektubunu aldım sevgilim.

Sorumu *bulmak* olarak cevaplamışsın.

Onunla ilgili aklına gelen ilk kelime bu.

İçinde durmadan tekrar eden vahim kelime.

Hayatın hakkında ne söyleyebilirim diye düşünüyorum da.

Bir tek şeyle tarif edilebilir: İki ucu birbirine kavuşmamış bir çember.

Yoksa yanılıyor muyum?

Her an arıyorsun çemberin eksiğini bıkmadan, yorulmadan.

Yalnızca arayıştan ibaret biri neden durmadan bulmaktan bahse-
der?

Bulmak ve aramak sırt sırta yapıştığından olabilir mi?

Bulduğunu sanan aradığını göremez.

Aradığını sanan bulduğunu bilemez.

Onunla ilgili aklına gelen kelimelerin ikincisi sanmak olacak, bunu
henüz bilmiyorsun.

Bulduğumuz yanlıştın hemen yanına *sanmak* diye bir kelime iliş-
tirmeyi âdetten biliriz.

Aradığını bulamayanların ikinci kelimesi hep *sanmaktır*.

Ne kadar kolay değil mi?

İncitmek, inkâr etmek, çemberin bir ucundaki fitili ateşlemek.

Yanmayan bir ateş, bir yanılısama.

Oysa kaderin tek bir kelime üzerine kurulmuştur, *aramak*.

Biraz uçlarından düzelterek olursak *arayış* demek daha doğru
olabilir.

Bundan ibaretsin.

Çemberin iki ucu birleşmeyecektir.

Ya da daha doğrusu birleşmesi tek bir olanağa sabitlenmiştir: Do-
ğum ve ölüm.

İşte bu iki ucun dışındaki ve içindeki her şey bitmeyen bir ara-
yıştan ibaret. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Sana sırrını vereceğim yarımı buraya bir kelimenden kesikler atarak açtım.

Senin çemberinden çıkarken afili bir silahım olsun istedim.

K-e-l-i-m-e-l-e-r.

K-e-l-i-m-e-l-e-r.

K-e-l-i-m-e-l-e-r.

Ve bitirirken sevgilim, onları zihninde dönen ateş topları olarak sana bırakıyorum.

Yol

Bombeli camdaki yansımamdan gördüğüm kadarıyla omzuma bir kırlangıç yuva yapıyor. Göçebe kuşların da artık metroyu kullanmasıyla ilgili saçma bir hikâyeden geçiyoruz. Beşinci durakta inip meydandaki heykele kadar sadece parmak uçlarıma bakarak yürüyorum. Heykelde göçebe kuşlara inanmayan bir arkeologla buluşacağım. Kırlangıç, yuvasını omzumda bırakıp gidiyor. İki simit alıyorum, biri bana biri arkeoloğa. İki süt, ikisi de kediye. Saatlerdir bekliyorum. Bütün arkeologların çok beklemiş ve eskimiş şeyleri sevmesiyle ilgili sanırım.

Çekimli Geniş Zaman

Ben sokağa girdiğimde önce bir apartmanda pişen yemeğin kokusunu alırım. İlerledikçe bir apartmanın önündeki çöpün kokusunu, başka bir apartmanın girişindeki fırından gelen ekmek kokusunu alırım. Önümde yürüyenlerin parfüm kokusunu alırım.

Sen sokağa girdiğinde daha ilk apartmandan bir ses duyarsın, annesi ödev yapmasını tembihleyen çocuk, odasının kapısını sertçe kapatır. Hemen yan apartmanda sofraya hazır, sofraya çağırının sesini duyarsın. Biraz daha yürürsün bakkalın sesi manava ulaşır, iki elliliğin var mı?

O, sokağa girer ve hikâye bunun neresinde diye sorar.

Ben sana sen ona, herkes birbirine bakar.

Çoğullanırız.

Verecek bir cevap bulamayız / Biz.

Hikâye bu apartmanların içinde dersiniz / Siz.

Ellerini bellerine koyup apartmanlara tek tek bakarlar /Onlar.

Dolaşma

İlk paragrafta kurallı ve düzgün cümleler kurdum. Bir bardak su içtim. Bardağı tezgâhtaki diğer bulaşıkların arasına bıraktım. Masa örtüsü yamuktu. Onu düzelttim. Camı açıp dışarıya baktım. Yalnızca bir kuş gördüm. Başka kimse yoktu.

Devrik ve dağılmış cümleler kurdum ikinci paragrafta. Su içtim bir bardak. Tezgâhtaki diğer bulaşıkların arasına bıraktım bardağı. Düzelttim, yamuktu masa örtüsü. Dışarıya baktım camı açıp. Gördüm yalnızca bir kuş. Yoktu kimse başka.

Üç Aylık Ömrü Kalan

Çekmecedan çıkarttığı örtüyü masaya serdi, üzerine tek tek dizdi nar çiçeklerini. Sandalyeye oturdu. Önce eli çenesinde sonra çenesi masada saatlerce izledi. Onlardan çekilen hayatı, tenlerinin sönüşünü izledi, renklerinin soluşunu. Yığılmalarını, devrilmelerini, büzülmelerini izledi. Masada uyuyakaldı. Güneş battı o uyurken, nar çiçeklerinden hayat biraz daha çekildi. Kumrular biraz daha birbirlerine sokuldu. Bakkal kepengi indirdi. Anahtarı kilitte unutup gitti. Sokak lambası yandı. Bozacı iki tur attıktan sonra kaldırıma oturup bir sigara yaktı. Nar çiçekleri örtüye sırrını döktü. Sabah oldu, uyandı. Nar çiçeklerini çevirdi tek tek. Kahvaltı yaptı. Dünkü ekmekten tost, tek şekerli açık çay. Radyoda cızırtının içinden çıkmaya çalışan bir ses: *Havıa rçalı ulutlu nsekiz derecne*. İkinci çayı fincana alıp balkona çıktı. Orada hava güneşli. Nar çiçeklerini getirdi, balkon masasına serdi. Onları izlerken, hurdacı geçti sokaktan. İçindeki hayat çekilen ne varsa arabasına doldurmuştu. Aktarlar ve mezarlıklar gibi. Dört gün sonra nar çiçekleri tamamen kurumuştı. Kavanoza doldurdu. Kavanozu kapatmadan bir tanesini ayırdı. Bir fincan kaynar suya attı. Kavanozu ve fincanı kapattı. Beş dakika demlenen nar çiçeği çayını içmek için balkona çıktı. Bakkal kepengi indirdi. Anahtarı yine kilitte unuttu. Çekmecedan çıkarttığı örtüyü masaya serdi, üzerine tek tek dizdi nane yapraklarını. Sandalyeye oturdu. Önce eli çenesinde sonra çenesi masada saatlerce izledi. Onlardan çekilen hayatı, tenlerinin sönüşünü izledi, renklerinin soluşunu. Yığılmalarını, devrilmelerini, büzülmelerini izledi. Masada uyuyakaldı. Güneş battı o uyurken, nane yapraklarından hayat biraz daha çekildi. Kumrular biraz daha birbirlerine sokuldu. Bakkal kepengi indirdi. Anahtarı kilitte unutup gitti yine. Sokak lambası yandı. Bozacı bu akşam geçmedi sokaktan. Nane yaprakları örtüye sırrını döktü. Sabah oldu, uyandı. Nane yapraklarını çevirdi tek tek. Kahvaltı yaptı. İki yumurta kırdı, yanına tek şekerli açık çay. Radyoda cızırtının için-

den çıkmaya çalışan bir ses: *Havııa a çık rmi iki derecne...* İkinci çayı fincana alıp balkona çıktı. Hava güneşli. Nane yapraklarını getirdi, balkon masasına serdi. Onları izlerken, hurdacı geçti sokaktan. İçindeki hayat çekilen ne varsa arabasına doldurmuştu. Aktarlar ve mezarlıklar gibi. Üç gün sonra nane yaprakları tamamen kurumuştu. Eliyle ufaladı, kavanoza doldurdu. Kavanozu kapatmadan bir çay kaşığı naneyi ayırdı. Kavanozu kapattı. Biraz yoğurt, su ve tuz çalkaladı, kenara ayırdığı nane yapraklarını attı içine. Naneli ayranını içmek için balkona çıktı. Bakkal kepengi indirdi. Anahtarı kilitte yine unuttu.

Uyarı

Soğuk içiniz.
İçmeden önce çalkalayınız.
İçmeyiniz.
Oda sıcaklığında muhafaza ediniz.

216 numaralı odadaki hasta ölmeden önceki gece uykusunda bunları sayıklıyormuş. Nöbet defterine böyle not düşmüş hemşire.

Yas

Hepimiz sabah işe siyahlar giyip gelmek üzere akşamdan anlaştık. Biraz ah vah ettik. Üzgündük yalan değil. Elbette üzgündük. Ölüm üzgün bir şeydir zaten. Çoğu zaman böyledir. Üç günlük yas ilan edilmişti. Hepimiz siyah giymiştik. Müdür geldi. Biraz daha ah vah. Sonra gittik birer çay aldık. Tavşankanı. Bir iki saat sonra üzerimizdeki siyahlardan başka matem emaresi kalmamıştı. Hafif müzik çalıyordu. Arada şakalar filan. Üzgündük de yalan değil. Öğle yemeğinde kıyafetlerimiz yemekhaneyi yas evine çevirmişti. Biz dün nasılsak bugün de öyle yedik yemeğimizi. Televizyona takıldı gözüm. Öğle haberleri açık. Ama ortamın sesi televizyonu bastırıyor. Bir kadını gösteriyorlar. Dizlerine vuruyor. Çiçekli bir basma eteği var. Dizlerine vuruyor. Üzerinde fuşya bir bluz. Bağrına vuruyor. Başında yazma var. İri gülleri olan bir yazma. Kadın bir hamleyle sıyrılıyor. Başını iki yana sallıyor. Saçlarını yoluyor. Dizlerine vuruyor. Bağrına. Yemekhanedeki uğultu daha da şiddetleniyor sanki. Kaşık çatal sesleri. Siyah giymişiz. Hepimiz. Kadın çiçekli basma bir etek, fuşya bluz, büyük güllü yazma. Yemek yiyoruz. Kadının bağrında bir oyuk.

Pardon tuzu uzatır mısınız?

Kurdeşen

Hareler Mahallesi'nde iki şey hiç değişmedi. Fiyonk Apartmanı 11 numarada oturan ailem ve sokağımızı kendine mesken tutmuş bir köpek. Bu hikâye değişmeyen ikinci şey ile ilgili bir tespiti kaleme almak için yazılmış olup bir yere varmayacaktır.

Kavanoz sevdiklerine yanaşır, kendini sevdendir. Sevmediklerine yanaşmasa da kendini sevdendir. Tatlı huylu bir köpektir yani. Küçük-lüğümüzden beri birbirimizi tanırız. Ama aramızdaki ilişki benim ona olan platonik tutkumdan ileri asla gitmedi. Kavanoz beni hiç sevmedi. Ben onun tüylerini okşarken yüzüme boş boş baktı hep.

Bir gün yeni aldığım sarı kabanımı giyip işe gitmek üzere evden çıktım. Bahçe kapısını kapattım. Bir de baktım ki kavanoz yanıma gelmiş. Bu yıllar içinde hiç olmamış bir şeydi. Kavanoza giden hep ben olurken ilk defa o bana gelmişti. Bununla da bitmedi. O gün bana anlamlı bakışlar atarak kendini sevdirdi. Durağa kadar benimle birlikte yürüdü. Otobüse binene kadar da duraktan ayrılmadı. Artık beni sevmeye başladı demek diye havaya girdimse de ertesi gün sonraki ve daha sonraki gün derken beklenen olmadı. Kavanoz yanından geçtiğimde bile fark etmiyordu beni. O gün farklı olan neydi diye düşününce işin sırrının sarı kaban olduğunu keşfetmem zor olmadı. Bu keşfimden beridir de ne zaman yalnız hissetsem sarı kabanımı giyer kendimi sokaklara vururum. Kavanoza sokulur sakinleşirim. Bu yazıyı şu dipnotla bitirmeliyim:

Geçen yıl geçirdiğim ağır depresyonun yaza denk gelmesi büyük bir talihsizlikti.

Kimsin Soru İşareti

Bütün gün onu izliyorsun. Kalemı nasıl tutuyor, saksıların toprağını nasıl tek tek yokluyor parmaklarıyla, çoraplarını giyerken saatini nasıl kesiyor göz ucuyla biliyorsun. Bir merdiven çıkar gibi çıkıyor-sun her gün ona giden yolu, basamaklar aynı hizada, basamaklar hiç yükselmiyor, yükselmeyecek farkındasın. Sesini hiç duymadığın için canın da yanmıyor. Daha fazla yanmıyor yani. Sen bir bahçe çitisin mesela o bahçenin ortasındaki mermer havuzdaki su. Yukarıdan aşağıya tekrar ve baştan akıyor her gün, her an. Sen bütün gün onu izliyorsun, sıçradığı yeri, durulduğu, taşıdığı, başa döndüğü yeri biliyorsun. Sesi sana ulaşmıyor. Bunların hiçbirisi zaten senin umurunda değil. Bunları önemseyen yalnızca benim. Bütün gün seni izleyen benim. Onun kalemı tutuşunu nasıl izlediğini bilen benim. Birinin de bizi izlediğini fark eden benim. Daha da ileri gittiğini bunları yazdığını ben görüyorum. Kalemı nasıl tuttuğunu da. Eğer o da fark ederse yazmayı bırakacak bunu da biliyorum.

Tekerleme Felsefesi

Bir kere

sustuğum
sustuğun
sustuğu

bir şeyi
bir daha
gerçekten

konusamam
konusamazsın
konusamaz

Tersten Tekrarlı

Bir kere

konuştüğüm
konuştuğun
konuştuğu

bir şeyi
bir daha
gerçekten

susamam
susamazsın
susamaz

Yok Say

Dün gece uyumadan önce aklıma üç tane hikâye geldi.

İlki, ölen annesinin elinde sımsıkı tuttuğu şeftali çekirdeğini evinin bahçesine eken bir kadınla ilgili. Yıllar sonra büyüyen bu ağacın altında hem de ilk hasat mevsiminde ölen kadınla.

İkincisi sessiz sinema oynayan birkaç gençle ilgili. Yerli, dört kelime. *Selvi Boylum Al Yazmalım* değil.

Üçüncüsü gece uyumadan aklıma gelen iki hikâyeyi sabah olduğunda unutmamla ilgili.

Zincir

Mahalleye yeni taşınmışlardı. Haliyle hiç arkadaşı da yoktu. Çok düşündüm, bir türlü tanışmak için bir bahane bulamadım. Utangacım da zaten. Memetlerin bahçe duvarına oturup hep bizi izlerdi. Bir akşamüstü bisikletimin zinciri attı. Uğraştık bir türlü takamadık. Atladı duvardan yanımıza geldi, ben yapabilirim isterseniz, dedi. Yaptı da. O gün tanıştık kaynaştık mahallecek. Sonraları onu ne zaman diğerlerinin arasından yanıma çekmek istesem arka sokağa sürdüm bisikleti. Tek hamleyle zincir yerde. O, diğerleriyle daha fazla vakit geçirmeye başlayınca benim zincir attırmalarım da sıklaştı tabii. Bir akşam babam elinde daha büyük bir bisikletle geldi, çok sık bozuluyordu diğeri artık, hem bu vitesli, dedi. İki gün geçti geçmedi ben yine arka sokakta. Zor bela attırdım zinciri. Soluğu onun yanında aldım. Başkaymış bu vitesliler, bilmiyormuş takmayı, yapamazmış. Atladım, Memetlerin bahçe duvarına. Oturdum. Üst üste beş tuğla yirmi yedi kere tekrar ediyordu.

Ayrılık

Beni bir daha arama.

Olur, aramam. Ama gitmeden sana sormam gereken bir şey var.

Tamam, sor.

Akşam için nohut ıslamıştım. D      de ka   dakikada pi  iyordu?

Bu mu?

Bu.

Bu kadar mı yani?

Evet.

Yirmi be  .

Tamam.

Tamam o zaman. Umarım s  ylediklerimi unutmazsın.

D      de nohutu yirmi be   dakika pi  irece  im ve seni bir daha aramayaca  ım.

Ho   a kal.

Ho   a kal.

Olumsuz Tekrar

Bakma sen diyor durmadan. Bakma sen duvarlardaki yağlıboya tabloları, bakma sen varaklı mobilyalara, bakma sen onun öyle durduğuna, bunun böyle solduğuna. Bakma sen bırakıp gitmediğime, çekilmez çilesini çektiğime. Bakma sen sustuklarına. Bakma öyle konuştuklarına sen. Bakma sen. Sen bakma. Bakma, bakma. Her cümleye böyle başlıyor. Bitmiyor da diyeceği. Onun dünyasında herkesin başka bir yüzü var. Bin türü var dünya halinin bini de kötü. Böyle böyle durmadan büyütüyor gözündeki karartılar yığını, önüne döküyor. Kendine kurduğu evin pencereleri sıkı sıkıya kapalı onun perdeleri çekili. Ben de bakmıyorum zaten onun kapalı pencerelerinden.

Dairesi bütün gün güneş gören cephede oysa.

Perdelerin cılız aralıklarından sızan ışık duvarlarda titreşiyor gün boyu.

Şekilden şekle giriyor gölgeler. Hepsi kötü. Daire kelimesinin bütün anlamlarında o, kötülük çemberinin ortasında kalan bir sese bırakmış yerini, *bakma sen*.

Unuttuklarım:

Ekmek almak.
Sergide tanıştığım kadının adı.
Elektrik faturasını ödemek.
Terziden pantolonumu almak.
Karşı komşunun tabağını vermek.
Un helvasının tadı.
Çantamdaki mektupları postalamak.
Çantamdaki mektuplara yapıştırmak için pul almak.

Hatırladıklarım:

Üçüncü sınıftaki sıra arkadaşımın silgisinin kokusu.
Köydeki elma ağacına kurduğum salıncak.
Salıncakta unuttuğum hırkam.
Harita metod defteri almak.
Fotoğrafları tab ettirmek.
Oturup yeşermesini beklediğim çim adamlar.
Bir ağaca dokunmak.
Fasulye kırmak.

Sümbölteber

Yaşarken çok uğraştı çiçeklerle. Başka bir muhabbet vardı onlarla arasında. Onun eliyle ektiği bir çiçeğin solduğunu görmedik. Her iklimin çiçeği yaşırdı onun toprağında. Elleri bin bir iklimle mühürlenmişti sanki. En çok da sümbölteber severdi. Bizim mahalle baştan aşağı mis gibi kokardı her daim. Bundan sebep Sümbölteber Yokuşu derler bizim buraya. Geçen köşedeki manav gitmiş o anlattı. Mezarlığın bekçisi akşam boş bıraktığı toprağa sabah bir de bakıyor baştan aşağı sümbölteber. Adamcağız şaşmış kalmış. Ne bilsin. Biz mahalle sakinleriyse hiç şaşırmadık.

O nereye gitse cenneti de peşinden gidecekti elbet.

Soğan Dolması

Masanın tahmini ölçüleri elliye elli. Üzeri kırık fayanslardan yapılmış bir mozaikle kaplı. Ağırıklı olarak tatlı bir yeşil hâkim. Buradan görebildiğim kadarıyla tam çaprazdaki masa kırmızı, tam olarak kırmızı da değil narçiçeği. Tüm masalar aynı tarz mozaiklerden fakat hâkim renkleri değişiyor. Masanın bacağı sandalyeler gibi ferforje. Siyah. Masanın üzerinde, adamın sigarası ve çakmağı, kadının ruju, gözlüğü ve kitabı var. Benimse ellerim. Onlarla uzun yıllar üzerine ilk defa bir masaya oturuyorum. Adamın adını hatırlıyorum ama kadınınkini bir türlü hatırlayamıyorum. Bozuntuya vermeden devam edebilirim. Zaten genel olarak onlar konuşuyor. İşleri, evleri, hayatları, her şeyleri enine boyuna konuşulmalık. Kadın mesela son on iki dakikadır yeni arabasından bahsediyor. Ben de son yedi dakikadır nasıl masadan kalkabileceğimi düşünüyorum. Soğana sormalı bunu gerçi. Alışveriş filesinden fırlayıp buraya kadar nasıl peşinden sürüklediyse beni eve gitmenin yolunu da biliyor olmalı. Onun yüzünden karşılaştım ve oturmak zorunda kaldım masalarına. Neyse ki kadın akşam bir randevusu olduğunu söyledi adam da onu destekleyerek “Kalksak iyi olur” dedi. Bunları söyledikten sonra tam dokuz dakika sürdü kalkmaları. Bu dokuz dakikayı soğan için hain planlar düşleyerek geçirdim. Birini değil hiçbirini istemiyorum. Hepsinden kurtulmanın yolunu da onlar masadan kalktıktan yarım dakika sonra buldum. Soğan dolması. Evet, bir tencere soğan dolması yapacağım.

Yazı İşleri

Karakter yaratamaz, mekân kuramaz, kurgu hiç yapamaz, zaman desen bugün başlatıp düne vardırır. Ama öyle bir yazar ki ayak-taysan altına bir sandalye çeker, çayın soğuduysa tazeler, sigaranı yakar. Başını bile okşar yalnızsan. Zamanı uzatır, zamanı böler, bazen durdurur. Yağmur yağdırır, güneş açtırır, sisi dağıtır. Bazen çıkarır çoraplarını toprağı ayağının altına çeker. Çok şey oldurur zamansız, mekânsız, kimsesiz satırlarla.

Nasıl Bilirdiniz?

Yıllarca evinin balkonuna kumruların yuva yapmasına müsaade etmekten başka bir iyiliği yoktu bu dünyada, mahallenin huysuz delikanlısıydı.

Kapıcı

Onu ilk gördüğümde merdivenlerden iniyordu. Yavaş yavaş her basamağa dokunarak iniyordu. Günaydın, dedi. Günaydın, dedim.

Onu ikinci kez gördüğümde gözlerini de gördüm ceylan gi-biydi, telaşlı bir ceylan. Merdivenlerden birer basamak atlayarak çıkıyordu. Beni fark etmedi.

Onu üçüncü kez gördüğümde ikinci katın merdiveninde, be-şinci basamakta oturmuş kitap okuyordu. Bölmek için asansörle devam ettim.

Onu dördüncü beşinci altıncı ve devam eden bütün sayılarca merdivende gördüm.

Âşık olduğumu anladığımda da merdivende görmüştüm onu. Tokasını ağzında tutmuş, saçlarını toplamaya çalışıyordu.

Başka mümkünü olmayan tıkanık bir su akıntısına kimse nehir demiyordu. Burada. Merdivende.

Çardak

Adam üzüm asmasının altında oturuyordu. Adam üzümün altında hayır adam üzüm ağacının altında oturuyordu. Tabii ki hayır. Adam asmanın altında oturuyordu. Ah! Bak yaptığını beğendin mi? Kalktı işte adam. Ama bu defa peşini bırakmayacağım. *Asmanın altında oturan adam kalkınca romanına bu adamla başlamak isteyen kadın sinirlendi. Asmanın altına gitti. Adamın daha yarılamadan attığı sigarasını yerden aldı. Cebindeki kibritle sigarayı yakıp içmeye devam etti. Başının üstündeki salkımdan bir üzüm kopardı. İçini hüp diye çekip dışını yere, diğerlerinin arasına attı. Salkımı bitirdi adamı düşünerek. Akşam esintisi çıktığında tüm asmayı bitirmişti.*

Kat 7:

Bu kapı sana hep açık olacak dedim doğru ama bir daha asla içeri giremeyeceksin.

Kapatsaydın o zaman çarpsaydın suratıma daha iyiydi.

Ben de bu yüzden açık bıraktım.

Mualla Çıkmazı

Önce karşı komşusu taşındı mahalleden. Sonra alt katındakiler, karşı apartman, sonra bir diğeri, köşedeki manav, az aşağısındaki kasap, terzi, bakkal derken hepsi birer ikişer taşındı gitti. Mualla Teyze'nin ağzı kapanmaksızın açıldıkça yutuyordu sanki insanları. Üst sokağa pazar kurulurdu her perşembe. Şimdi onun bile yerinde yeller esiyor. En çok imamla, haftada bir geçen eskici dayandı. Eskici arabasını bırakıp topuklamış son gelişinde. İmam astım krizi geçirmiş zor atmış kendini acile. Onun iki dudağının birbirine değdiği görülmemiştir. Asla durmaz. Bir kelime onun daha ağzındayken başka bir kelimeye bağlı halde harekete geçer. Mualla Teyze nefes almaz. Mualla Teyze kelime alır. Nefessiz kalan nasıl boğulursa o da susunca öyle tıkanır kalır. Yani kesin öyledir. Bunun başka bir izahı olamaz çünkü. O nefes aldıkça –pardon kelimesen boğulursun. Bir yerden sonra sesler el ele tutuşur ve uğultuya dönüşür. Seni hipnotize eder. Durum bundan ibaret beyefendi. Oraya yerinde olsam hiç uğramam. Oradan kolay *çıkamazsın*. Ama illa röportaj yapacağım diyorsan şuradan sola dönüp düz devam et.

Önsöz

Bir sonraki öyküde işler istediđim gibi gitmediđi için öyküyü ters çevirdim.

Yine de istediđim gibi olmadı.

Başlayacağı yeri bulduğunda bitişlerin vardığı mutlak yerle ilgilenmeyenlere, üç noktayı çok bir noktayı az bulanlara, başlangıçlara ve bitişlere kadeh kaldırmayıp yolun kendisine vurulanlara...

Tedirgin eller ucu yenmiş pastayı bitiriyor. Şekeri olan koltukta uyuyakalıyor. On birinden üçü önden, yedisi üçünün peşinden çıkıyor. Tedirgin eller rahatlıyor. Parti bitiyor. On biri tamamen bitiyor, birini şekeri olan ucundan yiyor. On ikiye bölünüyor pasta. Tedirgin elleriyle mumları topluyor pastanın üstünden. Alkış şarkının önünden geçip gidiyor daha da yükselerek. Masanın etrafından alkışlı bir şarkı yükselirken mumu üflüyor. Bir el de bir ucundan tutuyor. Bir el mumları yakıyor. Gereksiz bir kafiye gibi bir endişe hem de. Onun gözlerinde endişe. Hepsinin gözlerinde pırıl pırıl bir neşe. Kalabalık karşısında tekrar, masanın etrafında. Bıçağı aldı, sapına bir peçete sarıp salona geçti şimdi. Böyle anları teğet geçmek isterdi hep. Heyecanlı ve her nedense biraz tedirgindi. Kalabalık ürkütüyordu onu. Uzun saplı bıçağı aldı çekmecedeki.

Kendini Saymayan Tedirgin Eller

Gecikme

Kendimi tanıdığımda elli yedi yaşındaydım. Bir köşesinden diğerköşesine çapraz olarak çatlamış o eski aynanın karşısına geçtim. Ağlayacak gibi olmadım, birden ağladım. Ağlamam geçtikten sonra, bir dakika daha kendime baktım ve şöyle dedim: “Keşke daha önce tanısaydım seni.”

Kül

Kitabı bitirdikten sonra sayfaları kapağından ince bir işçilikle ayırdım. Cümleleri kelimelerine, kelimeleri harflerine, harfleri noktalarına ayırıncaya kadar parçaladım. Parçaları yakıp küllerini bahçedeki saksıya gömdüm. Saksıdaki çiçeği baştaki titizlikle topraktan çıkardım. Yapraklarını dalından tek tek kopardım. Kitabın boş kalan kapağının içine yapıştırdım. Doktorun da söylediği gibi ilaçların etkisi azaldığında kırıcı olabiliyorum.

Bir Şey

Bunu yapmak büyük cesaret gerektiriyordu. Biliyordum. Cesur olanlar bunun cesaret istediği bilinciyle geri çekildiler. Bense tüm korkaklığımınla öne atıldım. Bir korkak olarak yaptım bunu. Büyük bir korkuyla. Kalbimin hiç bu kadar hızlı attığını hatırlamıyorum. Alnımdaki ter baloncuklarını hissediyordum. Beklemekten sıkılanlar şakaklarımdan akıyordu. İçimden sıcak bir su boşalıyordu, tekrar ve tekrar. Ellerimde kontrol edemediğim, çenemde müsaade etmediğim bir titreme. Müthiş bir korkuydu bu. Bir ara bayılacak gibi oldum. Gözüm köşedeki örümceğe takıldı. Onunla birlikte gidip gelmeler yaşamaya başladım. Ağ ortaya çıktıkça kalbimin ritmini de seyreltiyordu gidiş gelişler. Korkuyordum. Cesur değildim. Ama yaptım. Bütün cesurlar geri çekilmişken ben yaptım. Müthiş korkunun bahşettiği müthiş uyuşma haliyle.

İhtiyar

İlkokulda yaprak koleksiyonum vardı. Çınarından, vişnesine, çamından, defnesine... Sonraları taş toplamaya başladım. Artık kutuları koyacak yer kalmayana dek. Bazılarından kolye yapmışlığım bile var. Dururlar hâlâ şu çekmecedeki. Bir süre düğme biriktirdim. Aklına gelebilecek her renkten. Sonra pul, gazoz kapağı, çikolata jelatini, kokulu kâğıt, peçete... Sezonluk koleksiyonlarım da oldu, bayramlarda şeker mesela. Sonra işte yıllar geçtikçe birikmeler yerini azalmalara bıraktı. Heves azaldı en önce. Dostlar azaldı. Gelen giden azaldı. Cama konan kuşlar bile azaldı. Hiç unutmam sandığım anılarım azaldı. Bu yaşlılık, hakkını yiyemem, bir koleksiyon daha ekledi hayatıma: İlaç koleksiyonu, tansiyon, şeker, kolesterol, astım...

Orman Değil

Tarihin ne önemi var diyorum. Çıkıp gidelim. Ben böyle dedikten sonra ayağa kalkıyor. Dolabına doğru ağır adımlarla yürüyor. Birkaç parça kıyafet alıp yatağın altından çıkardığı valize dolduruyor. Masanın üstünde duran anahtarları alıyor çantasındakileri de. Ben şaşkınlıkla onu izlerken o da iskemleye birkaç dakikalığına oturup avcundaki anahtarlara bakıyor. Ayağa kalkıyor bir hışımla. Dirseğiyle camı açıyor bütün anahtarları atıyor aşağıya. Aşağısı orman değil. Ormanın aşağısından bir ırmak akıyor. Irmağın aşağısında şehir dedikleri bir çukur da başlamıyor. Tekrar oturuyor ama bu sefer kanepeye. Az önce hazırladığı valiz yanında. İncecik elini gezdiriyor valizin üzerinde, incecik gezdiriyor. Masadaki sigara paketine uzanıyor. Birini yakıyor. Bir firt çekip söndürüyor. Yine ayakta. Valizi de eline aldı. Gideceğiz sandım. Gitmiyorduk. Pencerenin önündeydi yine. Valizi atıyor bu kez de camdan aşağı. Ormana değil. Hazırım diyor artık gidebiliriz. Ben ayakkabımı giyerken o evin bütün camlarını açıyor. Yalınayak çıkıyor evden. Kapıyı çekmiyor.

Yayla

Sağ elini sağ omzuma atmışsın. Sol elinle şemsiyeyi tutuyorsun. Sadece yağmur yağdığında ortaya çıkan, hep çok acelesi varmış gibi hareket eden seyyar satıcıların beş liraya sattığı şeffaf şemsiyelerden. Benim ellerim cebimde. Değil. Ellerim önümde, birbirine sür-tüyorum, ısıtmak için. Ne kadar üşüdüğümüzü hatırlıyor musun? Sağ ayaklarımız yerden biraz yüksek tam adım atarken deklanşöre basılmış. Önümüzde ahşap evler var, kutu gibi, sıra sıra. Apartlar aslında ama bundan hoşlanmadım, ev diyeceğim. Evlerin arkası sis. Sisin arkası orman. Bazı ağaçlar sisin önünde. Biz de onların. Ne güzel bir an. Bir gün şu sağ köşedeki Özlem Apart tabelasını keselim fotoğraftan. Öyle yapmalıyız. Sen kes, sen düzgün kesersin. Şu an elindeki kitaptan bir cümlemin altını çiziyorsun. Bir kâğıdı keserken de bu ses çıkıyor. Bazı kitapların sadece senin altını çizdiğin yerlerini okuyorum. Kalemin kelimelerin altından geçerken senin kafandan nelerin geçtiğini kestirmeye çalışarak. Bazılarının altını çizerken beni düşündüğünü hayal ediyorum. Düşünüyor musun? Özlem Apart tabelasını kesmeyi unutma. Uyuyacağız. Üç gündür okuduğum kitabın etkisinde yazıyorum böyle bir şeyi. Ben kesin adını unutacağım, bana hatırlatır mısın?

R'ler

Bir keresinde âşık olmuşum. On yedi yaşında. Her teneffüs izliyordum onu uzaktan. Bir gün cesaretimi topladım. İkinci teneffüste yanına gittim. Tanıştık. Öyle bir ândı ki hayatın nasıl bir şey olduğunu bir kerede öğrenmişim. Ben R'leri söyleyemiyordum, onun adı Berrak'tı.

Biraz Daha Az Belki Daha da

Bana tek cümlelik bir hikâye anlatır mısın?

Bıçağın ucuna sapladığı elmayı uzatacağı kimsesi yoktu.

İki cümlelik bir hikâye?

Sizi bütün gece camda bekledik. Bilmiyorduk artık gelmeyeceğinizi, kumruları yuvalarından ettik.

Üç cümlelik?

Beni öldürdü çünkü onu gördüm. Onu kasımpatıların üzerinde parmaklarını gezdirirken gördüm. Beni öldürdü çünkü onu gözlerini yumup bir gülü koklarken gördüm.

Dört?

İyice ölçüp tartıp öyle konuşuyorsun. Sesin pütür pütür, fazla kelimelerini sesinin çukuruna bırakıyor gibisin. Neredeyse hiç kullanmadığın kelimeler var, *aynen*, *yani*, *şey* gibi. Söyleyeceklerinin çokluğu seni bir telaşsızlık anıtına çevirmiş büsbütün.

Susuz

Nereye gidiyorsun?

Bahçedeki çiçekleri sulamaya.

Bizim bahçemizde hiç çiçek yok ki...

Komşunun bahçesindekileri sularım.

Sen iyi misin gerçekten?

Evet, beş dakikaya gelirim, çayın altını kısar mısın?

Kısarım tamam da eline su bile almamışsın iyi değilsin bence, gel biraz otur.

Su almadım değil mi, bir bakar gelirim o halde.

Reklam

Şehrin göbeğinde, yerli üretim plazalarda yetiştirilen, bizzat şehrin stresiyle *yoğrulmuş*, trafikte marine edilmiş, döner sandalyeli organik depresyon hiç bu kadar ucuz olmamıştı. Üstelik şimdi otuz günde teslimat ve asgari ücret garantisiyle. Hemen arayın.

Açı

Onu sıra dışı yapan neydi?

Sahip oldukları onu durmadan herhangi biri yapıyordu. O da bu sıradanlığın içini kurcalayarak yaşadı.

Nasıl oldu da bunu değiştirmeyi başardı?

Önce değişmeyen gerçeğiyle yüzleşip onu kabullendi – kabul-
lenmek yolun yarısından fazlasıdır. Sonra kendine baktığı yeri
değiştirdi.

Ve?

Bütün zebralar çizgili olur bilirsiniz. Ama çizgiler noktalardan
oluşur. Bir gün çıktı ve şöyle dedi ben noktalı bir zebrayım.

Böylece bir yol da açmış oldu aslında?

Bu hiç hesaba katmadığı bir şeydi işte. Kiminin açtığı yol yabani
otlarla örülüdür yalnızca. Orak elinde, savurur geçer. Onun önün-
deyse hızla bir dağ yükseldi. Linç dağı. O dağda ağır ağır, denge
ve sabırla bir tünel açtı.

Noktalı bir zebra olmak onu çok yordu aslında?

Daha da fazlası, noktalı bir zebra olmak onun için bir hayata mal
oldu. Bizzat kendi hayatına.

Başa dönersek ben noktalı bir zebrayım demeseydi?

Bunu ona ben de söyledim bir gün sözümü bitirmemi bile bek-
lemeden aynen şöyle dedi işte *o zaman bir hayatım olduğunu asla
bilmeyecektim.*

Telefon

Formun sonuna geldiğimde biraz keyfim kaçtı. Ne yalan söyleyeyim bugünlere kadar getirmişt看 kendimi, iyi kötü. Şimdi nereden çıkmıştı bu.

Size ulaşabileceğimize bir telefon numarası.

Burası tamam. Geçenlerde ikinci el bir tane almıştım kendime.

Size ulaşamadığımızda arayabileceğiniz bir yakınınızın telefon numarası.

Burası tamam değil. Bir eksiklik hissi yokladı o an. Ama uzatmadım. Uzak gözlüğümü taktım. Tam şu köşedeki büfenin telefonunu yazıp geçtim.

Günce

Bugün on birinci gün. On bir gün önce tembihlediğim gibi kapıcı her sabah kapıya bir ekmek ve bir gazete asıyor. Uyanınca alıyorum. Ekmeği biliyorum da gazeteyi neden istediğimi bilmiyorum. On bir gündür kimseyle konuşmadım. Sesimi de duymadım. Kendi kendime şarkı söylemeyi sevmem. Konuşmayı da. Sadece bir kez ve tam sekiz gün önce ayağımı kapıya çarptığımda *ahh* dedim istem-sizce. O zaman anladım insan sesini bile unutabiliyor. Bugün on birinci gün demiştim di mi? Evet bugün on birinci gün ve biriyle konuşmak istiyorum. Arkadaşlarımı arayamam. Konuşabileceğim diğer insanları da aramak istemiyorum. Hayır, onlarla konuşmak istemiyorum. Şu an kurduğum cümle ile bir önceki arasında gidip bir kahve ve sigara içtim. Sen anlıyor musun? Seni bırakıp gittiğimi ve gelip kaldığım yerden devam ettiğimi? Biriyle konuşmalıyım. Cümleler arasında kaç saniye duruyorduk? Kelimeler arasında nasıl nefes alacağımı hatırlamıyorum. Ama konuşabilirim. İlk cümle biraz acemice olur sonra yavaş yavaş toparlarım. İşte yine bir sigara içip geldim. Pizzacıyı aradım ama konuşamadım. Mesaj ile sipariş verdim. Bir büyük boy. İçecek yok. Yirmi dakikadır bekliyorum. Bir sigara daha. Kapı çalıyor. Camdan bakıp geldim. Pizzacı. Derin bir nefes aldım. Derin bir nefes daha. Dönüp aynaya baktım. Ayna-nın önündeki çiçeğin toprağı kupkuru olmuş. Masanın üstündeki yarım bardak suyu döktüm saksıya. Ağır ağır. Kapı üçüncü kez çalıyor. Demir kapının sesini sen de duydun mu? Çıkıp gitti işte.

Hamil-i Kart Yakınımdır

Sorun ne olursa olsun cüzdanını karıştırır. İçinden konuya uygun bir kartvizit çıkarır. Bir yerlere gider gelir. Belki birkaç gün geçer. Ama daha fazla değil. Sorun çözülür. Kartı cüzdanına geri sokar.

Penguen

O akşam yine her zamanki gibiydik otobüs sakinleri olarak. Yorgun ve suratsız. Şoför direksiyonu sağa kırdığında sola, sola kırdığında sağa doğru salınıyorduk. Üst demir askılıklarından tutunarak virajların içinden yorgun akışlar yapıyordum ben de. Fakat o gün yorgun ve suratsız olmayan biri vardı aramızda. Beş altı yaşlarında bir çocuk. Sürekli konuşuyor ve sorular soruyordu. Rutinimizi ve sıkıcı sessizliğimizi bozduğu için rahatsızdık. Birkaç of pof sesi belirginleşince annesi çantadan bir oyuncak çıkarıp onunla oynamasını söyledi. Bir penguen ve ona hafif bir sıçrama sağlayan bir kızak. Çocuk pengueni kızığa yerleştiriyor tuşa basıyor. Hafif bir sıçrama ve düşüş. Çocuk her düşüşten sonra tutup gözlerine bakıyor penguenin: “Hadi başarabilirsin!” Tuş, sıçrama ve düşüş. “Bunu başarabileceğine inanıyorum, biraz daha deneyelim.” Çocuk büyük bir inançla tekrarlıyordu. Penguen havada biraz fazla kaldığında biz de çocukla birlikte heyecanlanıyorduk. Çocuk motive etmeye devam ediyordu onu. Ses tonunu bilgece ayarlıyordu. Gözlerindeki müthiş inanç, hepimizi ikna etmişti. Uçuşun yaklaştığına inanıyorduk hepimiz.

İneceğim durağa gelmişim ama inemezdim o ânı görmeliydim. Biraz daha böyle devam ettikten sonra çocuğun annesi kabanını giydirmek için bir hamle yaparak “Hadi” dedi “ineceğiz.” Hızlıca pengueni alıp çantaya attı. Kabanının fermuarını çekti. Çocuğun elini tuttu ve indiler. Otobüste kısa bir boşluk olduysa da birkaç dakika içinde herkes yorgun ve suratsız haline geri döndü. Ben de ilk durakta indim. Kaç gündür aklımdan çıkmıyor: Sahi o penguen uçu mu?

İçerideki

On iki saattir uyumayan bebeğini bir buçuk saatlik uğraş sonunda nihayet uyutabilmişti ki saadeti yalnızca on dakika sürdü. Çünkü overlok makinesi ayağına gelmişti. Ne lüks ama!

Eksilme

Saklambaç
Körebe
Yerden yüksek
İstop
Seksek
Birdirbir
Misket
Yakar top
Çelik çomak
Hulahup
Dokuztaş

Tablet

Azalma

Dere kenarı

Kül

Yağ

Sabun

Taş

Tokaç

Kol

Ağrı

Odun

Çalı çırpı

Kazan

Çamaşır Makinesi

Uğultu

Ertesi akşam yediyi yirmi beş geçe garın önünde buluşmak için sözleştiler. Böyle bitmesini istiyorlardı. Güneş battı. Garın önünde buluştular. İki bilet aldılar. Birbirlerinden gitmek üzere. Az önce geçen banliyö trenin rüzgârı duruyordu hâlâ. Saat yedi otuz beş. Her akşam yedi otuz altıda bir yük treni geçer bu istasyondan. Ortalığı yıkarcasına bir gürültüyle. Yüküne göre genç bir hızla. İşte başladı. Yaklaştığı raylardan anlaşılıyordu. Birbirlerine sımsıkı sarıldılar. Büyük bir gürültü, zemin titriyor, ağaçtan birkaç yaprak düştü öteye. Ani bir sessizlik. Zaman düğümlemiş gibi bir durma hali. Az önce düşen yapraklar hafifçe sürüklendiler daha öteye. Zamanın düğümünü çözdüler. Kadın çıktı gardan önce, biraz sonra adam. Her şey tam istedikleri gibi olmuştu. Koca bir gürültü bulutuna yük etmişlerdi ayrılığı. Şimdi kulaklarında sadece azalan bir uğultu.

Eksik

Bütün çağrı merkezlerini denedim neredeyse. Yeri ve cakası itibarıyla dokuzu tuşlamak istiyordum. Bir inada dönüştürdüğümden istiyordum belki de. Bilmiyorum. Buna adeta kafayı takmıştım. Hepsi de dokuzu İngilizce seçeneğine ayırmıştı. Ortak olan iki şeyden biriydi bu. Diğeriyse şu cümle: “Sizlere daha iyi hizmet sunabilmek için görüşmelerimiz kayıt altına alınacaktır.”

Aylardır denemediğim şey kalmamıştı. Dokuzu tuşlamak istiyordum. Bu tuş beni nereye götürürse oraya gitmeye razıydım. Bir gün ikindi vakti saatlerdir numara çevirmekten yorulmuşken, filmlerdeki gibi olacak biliyorum ama tam da bu son artık demişken oldu ne olduysa. “Satılık daire kaydı oluşturmak için dokuzu...” diye devam etti ses. Hiç zaman kaybetmeden bastım.

Anlayacağınız takıntılarım ve inadım yüzünden kaybede kaybede geldim bu yaşıma. Karımı, işimi, dostlarımı, kedimi, arabamı... En sonunda da işte evimi kaybettim doktor yalvarırım çocukluğuma inelim.

Amasız

Konuşurken bir kelimesini masada unutmuştu. Fazlaca kullandığı bu kelime onu o kadar yormuştu ki bunu değiştirmek için bir grup terapisine başladığından bahsetmişti hatta. O gittikten sonra masada kelimeyi fark edip hemen aradım onu. Artık bana lazım değil senin olsun dedi. Bu kelimeyi pek de kullanmam aslında ben kullansam da peşine hep *ama* eklerim. Evirip çevirdim elimde, madem öyle belki lazım olur diye rafa koydum. Birkaç toplantıya giderken çantama attım, arkadaş buluşmalarında da cebimdeydi, bazı anlar geldi masaya sürmeye yeltendim, ama yakıştıramadım diğerlerinin yanına. Günden güne dilime ve zihnime yük oldu bu kelime. Artık daha az konuşmaya başladım. Daha çok gözlemlemek dinlemek hatta empati kurmak, büyüdükçe diğer halkaları küçülten başka halkalar olarak büyüdüler masamda. Konuşma balonum ne zaman büyüse diğerleri patlar diye uzatmadan bitiriyordum cümlelerimi. Bugün öğleden sonra odama gelen memur *on yedi yıldır sizinle çalışıyorum* diye söze başladığında onu ilk defa gördüğüme yemin edebilirdim. Şikâyet ettiği ve talep ettiği şeyler o kadar yerindeydi ki konuşması bittiğinde masaya koyabileceğim bir tek cümle kuramadım. O kelime yalnızca o kelime doldurabildi ikimizin arasına tıka basa dolan boşluğu. *Haklısın.*

Bir Varmış

Onu güldürecek kadar komikti. Çiçek olacak kadar yeşil ve mor. Elleri, bayat ekmekleri camın önüne doğrayacak kadar sakindi. Burnunun üstüne bir tutam çil serpilmişti, üçer beşer. Kırılarda yuvarlanacak kadar fizik bilgisi vardı. Bazı akşamüstleri ona pişirmek için ısırgan toplardı. Açık denizde yüzecek kadar yüzme biliyordu, dereye boğulacak kadar. Aslında biraz su gibiydi bir boşluğa dolacak kadar. Gözlerini kamaştıran güneşli günlerde hep ormana gitti. Yalnızca ağaçların bildiği bir dille selamladı ormanı. Bir miktar orman sakinininse derinden duyduğu bir sesle. Ayakkabısını, çoraplarını çıkarttı. Toprağa basacak cesaret ve incelik vardı ayaklarında. Rüzgâra duracak kadar saçları vardı, daha uzun değil, omuz hizasında. Geyik olacak kadar vakti vardı. Ona uzun bir ağıt yakacak kadar yası. Bu yüzden karıncalar taşıyordu onun yükünü taç yapraklara. Kendini durmadan doğuran bir güneş gibi dönüyordu yörüngesinde. Bütün bunlar bittiğinde belki bir hikâye olabilirdi. Şimdilik sadece ormandan çıkmanın bir yolunu bulmaya çalışıyor.

Kominin Delisi

Masa üçe beş çay iki gazoz.

Masa on bire bir tost çift kaşarlı.

Masa sekize masa ondaki kırmızı karanfiller.

Bakma öyle kadın sağlam bir fırça çekti Fethi Bey gelmeden değış-tirin bunları dedi, kimse artık papatya sevmiyor demek ki.

Masa beş hesap istiyor bir de ıslak mendil.

Masa yediye dört çay.

Masa sekize masa on birdeki vazo, içine biraz su da koyun. Çiçek-lerin gerçek olmadığını kabul ettiremedim hanımefendiye.

Masa üç hesap.

Masa sekize iki orta kahve. Kadın şimdi de karşısındaki sandalyenin boş olduğunu kabul etmiyor Fethi Bey'in kabanı diye sandalyenin minderini aldirttı bana. Bütün deliler beni bulsun zaten.

Şu aralık olan pencereyi de kapatın Fethi Bey'ler henüz iyileşmiş-mişler.

Obsesif

Kapıyı ikinci çekmecedeki anahtarın yanına koyup gitmiş. Yerinde göremeyince telaşlandım her yeri aradım. Açık kalan kapılardan nefret ettiğimi biliyor. Odanın kapısı açıkken uyuyamadığımı da. Ondandır, çekip gitmelerinden de bıktım. Her gidişinde ardında bıraktığı *yaratıcı* boşluklardan da. İkinci çekmecedeki kapatmam gereken bir kapı duruyor ve ben şuracıkta uyuyakalıyorum. Bütün boşlukların canı cehennem.

Uzun Hikâye

Bir gül neden kurur dalında?

En Uzun Hikâye

Sıradaki sayfa sevip de kavuşamayanlara gelsin.¹

1 Yırtıp uçak yapsınlar, gemi de olur.

Karadelik

Dün gece yine aynısı oldu. Dibe vurup parçalanmak istiyorum. Bu zamanda kaymalar, bu donuk hal, bu zeminsizlik, bu tutuk araf.. Sanki kontrolden çıkmış bir kamyonun içindeyim. Freni patlamış. Direksiyonu hükmünü yitirmiş. Yokuş aşağı giderek hızlanan bir akış. Yolun sonu yok. Bir boşluk. Sonsuz bir boşluk. Etrafta gördüğüm ağaçlar gittikçe renkleri birbirine bulaşmış suluboya bir tabloya dönüşüyor. Yokuş dikleşiyor. Çığlıklarımı yutuyor rüzgâr, sesimi yutuyor. Hafızam gidip geliyor. Rüzgâr ve bu sürüklenme hali bilincimi bulandırıyor. Sevdiklerimi düşünüyorum. Anılarımı tekrarlıyorum. Hislerimi sıkı tutmaya çalışıyorum. Rüzgâr ve sürüklenme bir savrulmaya dönüşüyor. Yalpalamalara. Bilincimi kaybediyorum. Sevdiklerimi yitiriyorum. Anılarım bir boşluğa evriliyor. Hislerim de son bir sıcaklıkla akıp gidiyor içimden. Devrilmek istiyorum, yan tarafta bir uçurum olsun mesela. Bir güm sesi. Büyük bir toz bulutu. Ani bir alev ve yok olma. Yolun sonunda bir duvar ya da. Bir küt sesi. Büyük bir toz bulutu. Ani bir alev ve yok olma. Mutlu ya da mutsuz. Bir son. Bunu istiyorum. Dün gece yine aynısı oldu. Dibe vurup parçalanmak istiyorum. Bu zamanda kaymalar, bu donuk hal, bu zeminsizlik, bu tutuk araf... Sanki kontrolden çıkmış bir kamyonun içindeyim. Freni patlamış. Direksiyonu hükmünü yitirmiş. Yokuş aşağı giderek hızlanan bir akış. Yolun sonu yok. Bir boşluk. Sonsuz bir boşluk. Etrafta gördüğüm ağaçlar gittikçe renkleri birbirine bulaşmış suluboya bir tabloya dönüşüyor. Yokuş dikleşiyor. Çığlıklarımı yutuyor rüzgâr, sesimi yutuyor. Hafızam gidip geliyor. Rüzgâr ve bu sürüklenme hali bilincimi bulandırıyor. Sevdiklerimi düşünüyorum. Anılarımı tekrarlıyorum. Hislerimi sıkı tutmaya çalışıyorum. Rüzgâr ve sürüklenme bir savrulmaya dönüşüyor. Yalpalamalara. Bilincimi kaybediyorum. Sevdiklerimi yitiriyorum. Anılarım bir boşluğa evriliyor. Hislerim de son bir sıcaklıkla akıp gidiyor içimden. Devrilmek istiyorum, yan tarafta bir uçurum olsun mesela. Bir güm sesi. Büyük bir toz bulutu. Ani

bir alev ve yok olma. Yolun sonunda bir duvar ya da. Bir küt sesi. Büyük bir toz bulutu. Ani bir alev ve yok olma. Mutlu ya da mutsuz. Bir son. Bunu istiyorum.

Ayakkabı

Çocukken pazarda bir ayakkabıya âşık olmuştum. Kadife. Kırmızı. Kalın topuklu. Küçük bir kız çocuğu olarak pazardan, topuklu ayakkabıdan ve kadife kırmızıdan ne anlıyordum bilmiyorum. Çok ağlamıştım.

Duran

Kan ter içinde geliyorsun yanıma. İşimiz var belli mektup yazacaksın yine. Başka vasfım olmadığını bilmiyormuşum gibi tekrar tembihliyorsun. *Ben yazacağım sen üfleyeceksin.* Odanın ortasındaki rahleye beyaz kâğıdı hazırlamışsın. Hokkayı siyah mürekkeple doldurmuşsun. Eline dolmakalemi alıp öylece duruyorsun kısa bir vakit. İlk dokunuşunla birlikte ağılının kapısı açılan koyun sürüsü gibi patır patır doluşuyor kelimeler beyaz kâğıda. Kalbin daha hızlı çarpıyor duyuyorum ama nasıl oluyor anlamıyorum hiç. Kafamı da yormuyorum zaten. Daha hızlı üflemem gerekiyor sadece. Daha hızlı üflüyorum. Biter bitmez birlikte son bir nefes üflüyoruz. Kâğıdı katlayıp cebine attığın gibi fırlayıp gidiyorsun. Dolmakalem, içindeki mürekkep neredeyse bitmiş hokka ve ben odanın ortasında kalıyoruz öyle. Boşalan ağılın tavanındaki tozlu ampul gibi, kapısına asılı nal gibi durmasıyla bilinen şeylere benziyoruz. Terk edilse bile duran şeylere.

Doksan Yedi

O yazdan kalma bir defter geçmiş eline annemin. Postaya verdim dedi bugün yarın elinde olur. Aylar sonra ilk kez duyuyordum sesini. Çok ağlamış okuyunca bu satırları. Zamanı ikiyle çarpmanın hep bir yolunu bulurdun, dedi. Bu satırları da çok sıkıldığın bir gün aklıma bir şey geldi diye fırlayıp yazmaya koyulmuştun. Hatırlıyor musun? Belki yine yaparsın, bir yolunu bulursun diye gönderiyorum, bir oyun kurarsın belki pencereden dışarı bakıp...

Sepet Günlüğü

Burası girişinde bakkal olan beş katlı bir apartmanın birinci katı. Her gün hemen her daireden sepetler iner bakkala, boş inip dolu çıkarlar. İlk sepet üç numaradan. İki ekmek, beş yumurta. Veresiye defterine yazdırılmış. Buçukta ikinci sepet iniyor, dört numaradan, mandala tutturulmuş kâğıt parayla. Bir ekmek, bir kalıp beyaz peynir, yaklaşık bir kürek kadar zeytin, iki yumurta. Saat bir çeyrek. Çocuğa su iniyor iki numaradan. Üç numaraya bir kilo şeker çıkıyor, bir paket Maltepe. Bize iki dilim kekle üç dilim börek iniyor üç numaradan, saat dört. Dün beş numaranın sepetinin ipi kopmuştu sütçüden aldığı dört litreliğı çekerken. Bugün gelen giden yok. Yarın tekrar görüşmek üzere sevgili günlük, bugünlük bu kadar.

Anma

Devrik cümleleri düzeltmek için adımı başa almam gerekiyordu. Aldım. Konuşma çizgilerini de sildim. Yazın modasına dair bir şey bu. Konuşmalar italik ya da virgül içi vesaire vesaire şekillerde gösteriyordu kendini artık. Bir tanıtım metni yazmamı istedi. Yazıp yolladım. Çok uzatmışsın, dedi. Kısalttım. Sonra tutup beğenmedim ben bu romanı, dedi. Beni bütün bir zeytin olarak soktuğu düzenekten damla damla çıkıyordum. Bir kaşık dolmazdı ederimle. Ama memnundum. Bütün yazdıklarımı yırttım, müsveddeleri yırttım, taslakları yırttım. Daktilomdan çıkan bir kelime kalmayana dek sürdürdüm bunu. Daktilomu eskiciye sattım. Parasıyla bir akşam yemeği çektim kendime. Yirmi sekiz yaşındaydım. Yirmi sekiz yıl da üzerinden geçti. Etti elli altı. Elli altı yıldır yazar yazar silerim. Onu anarken bunları özellikle anlatmak istedim. Titiz biriydi, zordu. Darbeli matkap gibi ite kaka seni duvara gömerdi. Bunu sana hiç dokunmadan yapardı. Gözleriyle seni ittirip kendi çukuruna gömerdi. Beni de gömdü. Kendimin dibine kazdım durdum bir ömür. Hiç eli boş dönmedim.

Doksanlardan Çıkma Kılavuzu

Çıkmışken Ali Bakkal'dan beş yumurta bir ekmek biraz da salam al, ince kessin yoksa geri gönderirim. Paranın üstüyle sakız alırsın. Yumurtaları kırmadan getir, gelince zile basarsın sepeti salarım. Yüz metre yürü ilk sağdan yokuş aşağı ver kendini. Şu beş yüzü at cebine dönen salıncakçı gelmek üzeredir, bir tur at gitmeden. Çocuk kaynar o sokak, oyun oynayan çocukları izle biraz. Şu jetonu unutuyordum, ankesörlüden ararsın trene binmeden. Biriktirdiğin gazoz kapaklarını alacak mısın yanına sahi? Birkaç karışık kaset?

Menekşe

Evimizin en küçüğü annemdi.

Annemin, babamın, benim ve kardeşimin, duvardaki saatten balkondaki çamaşır ipine kadar, evimizin kaderini anlatan en doğru cümle bu.

Ardından söyleyeceğim hiçbir şey bu hikâyeye yakışmıyor.

Kısacası

Şelale akmaması gereken bir yerde akıyordu. Şehri tam ortasından bölüyordu. Önce ikiye, sonra kollarıyla sekize ona. Bütün çukurlara su doluyordu. Bütün bodrumlara, mutfaklara, yataklara su doluyordu. Kadın koltuğun üstüne çıkmıştı, ağılıyordu, kedisi kucagında, gazeteye manşetten düşecekti. Su yükseliyordu. Bir mutfakta su ocakta tıkırdayan tencerenin altına kadar sokulmuştu. Bir bodrumda çocuklar ağılıyordu. Kapıdan çıkarlarken içeri giren suya değil yarım kalan oyunlarına. Şehre sarılacak yara desenleri çiziyordu su. Şelale akmaması gereken bir yerde akıyordu azalarak. Kravatlar ve ceketler toplanmaya başlamıştı bir köşede. Büyük kravatın sağındaki başlayabiliriz arkadaşlar, dedi. Bulutu biraz kenara çekti, güneşin doğru açıyla suya çarpması için. Kamera-man kırmızıya bastı. Adam en sonda söylemesi gerekeni en sonda söylemişti. Yaralarımızı beraber saracağız.

Geçmiş Ölümün Geleceği

Ağaçları kuvvetli bir rüzgâr sallayacak. Çatıları uçuran bir rüzgâr, sacdan çatıları. Zayıf bir oğlan rüzgâra karşı koşacak. Ne zordur. Gözlerini açması bir de rüzgâra karşı, ne zordur. Kirpiklerinin altında güvende olacaksın. Bahçeye koşacaksın. Rüzgâr dutları dökecek. Muşamba nerede? Muşambayı sereceksin ağacın altına. Dutlar dökülecek muşambaya pıt pıt. Rüzgâr uğuldayacak. Yağmursuz gelmesi ürpertecek seni. Ona esen rüzgârları hatırlayacaksın. Çöl rüzgârlarını. Kum fırtınalarını. Aynı kumlar her sabah başka tepeler olurken kirpiklerini düşüneceksin, nasıl durduklarını. Onun kirpiklerini. Kuvvetlenecek rüzgâr. Biraz daha sert esecek. Sokaklardan apartmanlara sızacak. Kapılar çarpacak, pencerelere perdeler sıkışacak. Muşamba nerede? Kuşlar konacak. Yanlarına uzanacaksın. Muşambaya. Akşamın ağır ağır güne sokulmasını izleyeceksiniz. Sen ve kuşlar. Muşambaya dökülen dutları yedireceksin onlara. Keyifleneceksin. Akşamın serinliğine katılan yağmuru balkonlara devrilen saksılar karşılayacak. Ürpertin tamamen geçecek. Avcuna dolduracaksın yağmuru, içeceksiniz, sen ve kuşlar. Rüzgâr geri çekilecek, yağmur azalacak. Güneş bulutları delecek. Bakmayacak mısın? Bakmayacaksın. Gökkuşağı çıkacak. Kaldırmayacak mısın başını? Kaldırmayacaksın. Dut ağacının altında uyuduğunu yarın göreceğiz. Kuşlar sabaha kadar su içecek avcundan. Biz geldiğimizde birkaçı hâlâ orada olacak, inatla, kaçışmadan bizi izleyecekler. Güneş açacak tam yuvarlak. Senin koltuğun hep boş kalacak. Sen dut ağacının altında uyuyacaksın. Gri değil sarı, çöl sarısı rüzgârlı bir günde etrafını saracağız, toprağın bol ve nemli.

Kırlangıçla Masal

Onun sarısı hardalmış. Sağ elinde solaklık saklarmış. Sol cebinde bir paket Maltepe. Hayatı boyunca hiç yalnız kalmamış ama hep yarım bilmiş kendini. Sancısı sebepsizmiş, kim baksa dışarıdan tam görürmüş onu. Bir gün çıkıp tepeden şehre bakmış. İyi gelmiş bakınca görmemek. Evleri, sokakları, şehri insanları görmeden seyretmiş manzarayı. Göçmen kuşları sıcak ülkelere uğurlamış. Tam kalkıp gidecekken, son sürüden sivrula sivrula ona doğru alçalan kuşu fark etmiş. Koşup yakalamış düşmeden. Ona günlerce, haftalarca bakmış, iyi etmiş yarasını. Eşe dosta danışmış, adını sanını öğrenmiş kuşun. Göç yollarını da öğrenince rotası belli olmuş. Bir seher vakti düşmüşler yola. Dere tepe düz gitmişler, masal olacak kadar yol gittikten sonra sürüyü yakalamışlar. Biraz da öne geçmişler, kuş havalanıp onları yakalayacak bir mesafede durmuşlar. Ne yaptıysa uçmamış kuş. Gerisingeri eve dönmüşler. Döner dönmez evi terk etmişler. Kırlara inmişler. Çamurdan birer evde masalın sonuna çalışıp durmuşlar.

Elif Erdoğan'ın kırılğanlığın içinden gelen direnişle çevrili öykülerinin her köşesinden ümit taşıyor. Çenesi titreyen korkakların büyük cesareti, kumru yuvasına yer açma nezaketi, bir yaprağa bir karıncaya duyulan aşkın deliliği... İyileşen, üzülen, neşelenenlerle dolu *Dokuzdan Küpe Çiçeği* yazarın ilk öykü kitabı.

“Geyik olacak kadar vakti vardı. Ona uzun bir ağıt yakacak kadar yası. Bu yüzden karıncalar taşıyordu onun yükünü taç yapraklara. Kendini durmadan doğuran bir güneş gibi dönüyordu yörüngesinde. Bütün bunlar bittiğinde belki bir hikâye olabilirdi. Şimdilik sadece ormandan çıkmanın bir yolunu bulmaya çalışıyor.”

Ekranı Kapat,
Kitabı Aç!

<http://www.kocsaati.kocsistem.com.tr>

ISBN 978-975-08-5103-2

16 TL

KDV'den
muafır.

Kapak resmi: Meltem Şahin, *Landscapes I*,
2013, arşivsel pigment baskı, 30x21 cm